

Hata Hatadır Vicdanı Rahat Bırakmaz

— sahara · 10 Nisan 2017

Bazı olaylar öyle gelişir ki, biz o olayların içinde birer figüran olmaktan öteye geçemeyiz. Normal zamanlarda yapmayacağımız eylemleri yapmış oluruz. Mesleğim ilk yılları. Doğduğum köyde feodal üretim biçimi devam ediyor. Baba erkil bir aile yaşamında değişiklik yok. Babam ailede tek söz sahibi. Öğretmen olduk. Ciltlerce kitap okuduk. Lakin bir türlü yeterince özgürleşemedim. Aile terbiyesi mi denir, pısrıklık mı denir her ne derse densin babanın sözü geçerdi son yıllara kadar bizde.

Köy okullarda nisan sonunda ders biter bitmez ertesi gün baba ocağına gitmem kanun hükmünde. Uyulması gereken bir zorunluluk. Hatta mart ayı başlarında eşimi köye götürür tekrar okuluma dönerdim. Sonbaharda da önce çalıştığı köye yalnız giderdim. Ancak ekim ayı sonunda eşimi yanıma alabilirdim. Bu döngü yıllarca sürdü. Ne zaman annem öldü, işte o zaman babamın saltanatı sallanmaya başladı. Birkaç yıl sonra da düzen iyice bozuldu.

Biraz başa döneyim. Trabzon'un uzak bir köyünde çalışıyorum. Ekim ayı sonu geldi. Eşimi yanıma almak için memlekete gideceğim. Sabah erkenden kalktım. İlçeye giden vasıtalara kavuşmak için çabuk olmalıyım. Üççeyreklik bir yolu adeta uçarak kat edip bir minibüse kavuştum. Dönemeçli yolları ortalama doksan dakikada bitirerek Araklı'ya vardım. Araklı-Rize aktarmalı gidiyorum. Rize'den direkt Artvin'e vasita bulamadım. Bu kez Hopa'ya gitmek zorunda kaldım. Hopa'dan da ancak Artvin'e giden bir vasita bulabildim.

Hopa'dan ancak öğleden hayli zaman sonra hareket edebildik. Sürücümüz elli yaşlarında deneyimli hoş sohbet bir Hopalı. Hopalıları çok severim. Gamsız insanlardır. Yaylaya giderken bizim yaylalardan geçerler. Hatta misafir olarak bizde kaldıkları da olmuştur. Kaptanla yan yana oturduk. Havadan-sudan kaynatıyoruz. Bir minibüs bizi sıkıştırıyor. Öne geçmek istiyor. Neyse amacına ulaştı. Kaptanımız adama yol verdi.

Borçka-Artvin yolundayız. Yol dar ve dönemeçli. Kaptanımız yolun durumuna uygun bir hızla kullanıyor vasitasını. Aradan beş dakika geçmedi. Bir baktık, bizi sollayan minibüs bir kamyonete sağ taraftan vurmuş. Kamyonet kafayı kurtarmış. Allah'tan kafa kafaya gelmemişler. Minibüsün ön camı parçalanmış. On iki-on üç yaşlarında bir çocuk ağlıyor. Yüzünde kesikler var. Kadınlar var, telaş içinde bağrışıyorlar. Büyük bir aile, birlikte seyahat ediyorlar.

Sürücüyü çıkardık. Adam ben de bir şeycik yok dedi. Maalesef az sonra sallanıp yere uzanıverdi. Kendini kaybetti! Çoruh Nehri hemen yanıımızca hızlı hızlı akıyor. Nehirden su alıp bayılan sürücüyü ayıttık. Bir otomobil denk geldi. Sürücüyü ve yaralı çocuğu Artvin'e hastahaneye sevk ettik. Benim de pantolonuma çocuğun kanı serpilmişti. İlk kez bir trafik kazasına yakından tanık oldum.

Artvin'e vardık. Güneş batmak üzereydi. Çekecek çilem varmış aynı gün için! Şavşat'a bir vasıta kaldırmak için yetesiye yolcu yoktu. Trabzon'dan gelecek otobüs beklendi. Hayli geç saatte otobüs geldi. Nihayet bir minibüslük Şavşat yolcusu birikti. Gecenin ilerleyen saatlerinde ilçemize doğru yola çıktık. Daha Artvin'i çıkmamıştık. Yolun hemen kenarındaki karakolu geçmek kismet olmadı.

Polis vasıtamızı durdurdu. Sürücümüze sürücü belgesi ve kimlik sordu. Sürücü kendinden emin bir havada ceketinin cebini uzandı. Eli boş kaldı. Diğer ceplerini yokladı. İstenen belgeler yoktu. Sürücümüz yaşlı-başlı adamdı. Polise durumunu anlatmaya başladı:

"Vallahi billahi büyük şaşkınlık içindeyim! Belgelerin yanımda olması gerekirdi. Şaşkınlığım!" Polis Nuh diyor peygamber demiyordu:

"Belgeler olmadan sizi bırakmam. Gecenin bu saatinde yaptığınız iş mi?" Kaptanımız Şavşat'ı aradı Karakoldaki telefonu kullanarak. Kaptanın arkadaşları şaka yapmışlar. Sürücü belgesini kaptanımızın cebinden almışlar. Geç saatte de durumu polise bildirmişler. Böylesi şakaya literatürde eşek şakası denir.

Saatlerce karakolda bekledik. Şavşat'tan belgelerin gelmesi zaman aldı. Polis güzel güzel fıkralar anlattı. Şu fıkra bana o geceden yadigâr kaldı!

Rizeli kalpazanlar, bir gece para basmışlar. Çıkardıkları banknotlar on beşlikmiş. On beşlik banknot acaba piyasada var mıydı diye kuşkuya düşmüşler. Hemen bir on beşliği çocuklarına verip bozdurması için komşu bakkala göndermişler. Komşu bakkal parayı bozmuş. Çocuğun eline iki adet gıcır gıcır yedi buçukluk vermiş..!

Kaptanın şakacı arkadaşları istenilen belgeleri fazla gecikmeden gönderdiler. Polise veda edip yolumuza devam ettik. Şavşat'a vardığımızda ortalık daha ışımamıştı. Gözlerimden uyku akıyordu. Serde gençlik var. Daha yirmili yaşlardayım. Ortaokul yıllarımda her cumartesi öğleden sonraları yaya yürüdüğüm köyümün yolunu bu kez sabahın erken saatlerinde yürüyecektim.

Elimde küçük bir valizim köyümün yoluna revan oldum. İlçenin son evlerini bitiriyordum. Ortalık yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Armutlu Mahallesi'ne yaklaşıyordum. Bir baktım yolun kenarında bir valiz duruyor. Fermuarı açılmış. Yola siyah renkli kadın çorapları seçilmişti. Daha başka çorap, eşarp cinsi bir şeyler valizden dışarı sarkmıştı. Yürüdüm geçtim. İçime bir kuşku düştü. Biraz daha yürüdüm.

Hayatta hiç yapmayacağım bir şey yapıp yapmama ikilemi içinde kaldım. İçimdeki kötü duygular tavan yaptı. İnsan genlerinde az da olsa bulunan yağma duygusu ruhumu sarmaya başladı. Geri dönüp şuradan birkaç çift çorap alsam ne olur! Beni kim görececek bu saatte! Gel-gitler bir türlü yakamı bırakmıyor. Adımlarımın hızı kesildi. Yola yayılanları ben almazsam başkaları alacak diye kendime haklı

çıkarma payı baskın geldi.

Çabucak geri döndüm sonradan fark ettim üç çift olduğunu. Çoraplardan bir kaçını aldım çabucak! Gömleğimi yukarı çekip vücuduma sardım yağmalarımı. Arkama bakmadan yürümeye başladım. Kalp atışlarımı iyice hissediyordum.

Köye doğru yürürken yaptığım eylemin ağırlığını omuzlarımda hissetmeye başladım. Bir kere yanlış yapmıştım. Ama yapmıştım! Bu işte şeytanın suçu yoktu! Kendi göbeğimi kendim kesmişim. Hayli yürüdüktan sonra yaptığım işin yanlışlığı iyice vicdanımı rahatsız etmeye başladı.

Geri dönüp çorapları aldığım yere koymayı düşündüm. Bu kez sabah olmuştu. Geri dönsem beni bir gören olur. Bu kez rezillik dizi geçer kuşkusıyla geri de dönemedim.

Geçen yıllar içinde nice güzel anılarım oldu. Güzel anılarımı anımsadığımda trafik kazasına yakından tanık olmak, karakolda alıkonmak gibi olumsuzluk olaylarla süren bir günü de hatırlarım. Hiç aklıma getirmek, düşünmek istemediğim o yüz kızartıcı eylemim beni yıllarca rahatsız etti. Ve hayatta ilk ve son yağma olayımı nasıl da gerçekleştirdiğimi esefle anımsarım. Gerçi çorapların kefaletini daha sonraki yıllarda kat kat ödedim. Fakat o hatanın ruhumda tam silemediğim bir izi kaldı.